

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระพุทธศาสนาได้เข้ามาสู่ประเทศไทย โดยพระโสณะกับพระอุตระเป็นครั้งแรก ที่สุวรรณภูมิ นับเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๒๕๐๐ ปี มาแล้ว จนสังคมไทยมีลักษณะที่โดดเด่นเป็นสังคมของชาวพุทธอย่างแท้จริง กล่าวคือ ประชาชนชาวไทยได้อาศัยหลักธรรมคำสอนในทางพระพุทธศาสนาเป็นหลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิตการช่วยเหลือเผื่อแผ่ซึ่งกันและกันชอบทำบุญให้ทาน รู้จักเสียสละมีเมตตา กรุณา มีใจรักอิสระมีไมตรีต่อคนแปลกหน้าหรือแม้แต่ชาวต่างประเทศก็ยิ้มแย้มแจ่มใสให้จนได้สมัญญาว่า “สยามเมืองยิ้ม” หลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาได้หล่อหลอมให้ชาวไทยมีรากฐานทางศีลธรรม จริยธรรม คุณธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมทางจิตใจ โดยมีวัดเป็นศูนย์กลางและโรงเรียนก็เคยอยู่คู่กับวัดมาก่อน เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ช่วยอบรมป้อนนิสัยให้เป็นคนดีมีศีลธรรมตลอดมา และ ชาวไทยก็ได้นับถือพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่องตลอดมา จนกล่าวได้ว่า ประวัติของประเทศไทยเป็นประวัติของชนชาติที่นับถือพระพุทธศาสนา จนมีคำขวัญที่กล่าวขานกันมาจนถึงปัจจุบันว่า “ชาติ ศาสน์ กษัตริย์” อันเป็นความหมายที่แสดงออกถึงความเป็นชาติของไทย โดยเฉพาะในด้านวัฒนธรรมวิถีชีวิตของชาวไทยได้ผูกพันกลมกลืนกับหลักความเชื่อและหลักปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนามาเป็นเวลายาวนาน จนกลายเป็นขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมอันเป็นมรดกอันล้ำค่าคู่บ้านคู่เมือง โดยมีวัดเป็นศูนย์กลางในการให้การศึกษาคำสอน การฝึกอบรม ดังที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชนิพนธ์ไว้ในเทศนาเสือป่าตอนหนึ่งว่า “เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องตั้งใจที่จะรักษาความมั่นคงของพระพุทธศาสนาในประเทศไทย อย่าให้มีอันตรายมาถึงได้ ต้องรักษาพระศาสนาอันนี้ให้คงอยู่ในเมืองไทยอีกต่อไป ต้องรักษาไว้เพื่อเป็นมรดกแก่ลูกหลานของเราทั้งหลายข้าพเจ้ารู้สึกจะทำหน้าที่สมควรแก่ผู้อุปถัมภ์พระพุทธศาสนา เราตั้งใจจะรักษาศาสนาของเราด้วยชีวิต ข้าพเจ้าและท่านตั้งใจอยู่ ในข้อนี้ และถ้าท่านตั้งใจจะช่วยข้าพเจ้าในกิจกรรมอันใหญ่นี้แล้วก็จะเป็นที่พอใจข้าพเจ้าเป็นอันมาก....เมืองเราเกือบจะเป็นเมืองเดียวแล้วในโลกที่ได้มีบุคคลนับถือพระพุทธศาสนามากเป็นเหล่าเดียวกัน เพราะฉะนั้นเป็นหน้าที่ของเรา

ทั้งหลายที่จะช่วยกันบำรุงรักษาพระพุทธศาสนาอย่าให้เสื่อมสูญไป เราจะต้องรักษาความเป็นไทยของเราให้ยั่งยืน เราจะต้องรักษาพระพุทธศาสนาให้ถาวรวัฒนาการ”^๑

แต่ในยุคของกระแสโลกาภิวัตน์ ประเทศไทยต้องเผชิญกับบริบทของการเปลี่ยนแปลงหลายด้าน ซึ่งมีผลกระทบทั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการยึดมั่นอยู่ในหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนา และนับวันจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นดังจะเห็นได้ว่า มีปัญหาทางสังคมมากมายทั้งในด้านอบายมุข ความขัดแย้ง การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นวัยที่อ่อนไหวได้ง่าย เมื่อความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของตะวันตกเข้ามาอย่างขาดการกลั่นกรอง และไม่มีขีดจำกัดทำให้ความเจริญด้านวัตถุแผ่ขยายเข้ามาสู่ประเทศไทย ทำให้ประชาชนสนใจในวัตถุ ขาดการใส่ใจในด้านจิตใจ สภาพจิตใจของชาวไทยกับตกต่ำและขาดการพัฒนาคุณภาพของจิต หรือขาดศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของคนไทย ลุ่มหลงในวัตถุถึงที่ **ท่านพุทธทาสภิกขุ** ได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “...สังคมไทยปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุเป็นอย่างมาก แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวหาได้เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขที่แท้จริงของคนไทยไม่ คนนิยมวัตถุหรือวัตถุนิยมมากขึ้น มีกิเลสมากขึ้น และสิ่งที่ขาดคือศีลธรรม สภาพสังคมฟอนเฟะเพราะรับอิทธิพลอารยธรรมตะวันตกที่แพร่หลายเข้ามามากเกินไป และคนไทยรับเอาโดยไม่มีวิจารณญาณ”^๒

จากปัญหาดังกล่าว โดยส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการกล่อมเกลாதงจิตใจไม่เพียงพอ หรือถูกละเลยจากสถาบันการศึกษาที่จะปลูกฝังค่านิยมทางด้านคุณธรรม จริยธรรม จนทำให้ขาดความสำนึกต่อหน้าที่ ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ขาดการใช้สติพิจารณาบังคับ และแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอกที่ไม่เหมาะสม อีกทั้งสภาพแวดล้อมที่ชักจูงด้วยรูปแบบที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนทำให้ยากต่อการควบคุม ป้องกัน และแก้ไขปัญหของเยาวชนได้ เว้นไว้แต่จะได้รับการปลูกฝังทางความคิด จนมีจิตใจที่ใฝ่ดี และมีพลังที่เข้มแข็งจนกลายเป็นภูมิคุ้มกัน ต้านทาน ปัจจัยเสื่อมต่าง ๆ ด้วยหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา”^๓

^๑ กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, ทำไมคนไทยต้องเรียนรู้พระพุทธศาสนา, หนังสือการจัดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔, (กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา, ๒๕๔๔), หน้า ๒ – ๓.

^๒ พุทธทาสภิกขุ, ท่านพุทธทาสกับการศึกษา, วารสารครูศาสตร์, ๑๑ (๒) : มกราคม ๒๕๒๕, หน้า ๙๐.

^๓ กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม, การศึกษาทบทวนโครงการครูพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน, (กรุงเทพมหานคร : ธรรมสภา, ๒๕๔๘), หน้า ๑๙.

การศึกษาระดับประถมศึกษาจัดเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานที่สำคัญ โดยเฉพาะวิชาพระพุทธศาสนา นับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะมีหลักคำสอนที่เป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิต เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการของการพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ สังคมและทักษะชีวิตของทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและด้วยความภาคภูมิใจ โดยเน้นพัฒนาคุณภาพชีวิตให้มีความรู้คู่คุณธรรมโดยเฉพาะการศึกษาในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนั้นกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้มีการปรับปรุงและพัฒนา หลักสูตรตลอดมา เพื่อให้สถาบันการศึกษาในระดับนี้ได้นำหลักธรรม คือวิชาพระพุทธศาสนาไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนให้กับนักเรียนอย่างแท้จริง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๖ โดยให้จัดทำหลักสูตรแกนกลางของสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาที่ทุกโรงเรียนสามารถนำไปใช้ร่วมกัน สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๗ วรรคแรกที่กำหนดให้มีการจัดทำ “หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ การดำรงชีวิต และการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ”^๔ เนื่องจากสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนามุ่งทำให้ผู้เรียนมี “ความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ” จึงจำเป็นต้องทำหลักสูตรแกนกลางของสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาไว้ด้วย และเมื่อได้หลักสูตรแกนกลางของสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนาแล้วสถานศึกษาแต่ละแห่งก็สามารถนำไปใช้เป็นแกนกลางสำหรับเพิ่มเติมเนื้อหาด้านพระพุทธศาสนาในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ”^๕ ซึ่ง พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) ได้กล่าวถึงปัญหาของสังคมที่ขาดจริยธรรมกำลังนำไปสู่ความล้มเหลวว่า “สุดท้ายก็คือประเทศไทยปัจจุบันนี้มีอบายมุขมาก อบายมุขมากก็ไปสัมพันธ์กับเรื่องความฟุ่มเฟือย ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอบายมุขแพร่หลายในด้านต่าง ๆ มากการติดยาเสพติดก็ระบาดทั่วไป โดยเฉพาะการที่เด็กวัยรุ่นมีปัญหาในเรื่องเหล่านี้ จะทำให้สังคมทรุดโทรมมาก”^๖

^๔ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๔๒), หน้า ๑ – ๒๔.

^๕ กรมวิชาการ, หนังสือการจัดสาระการเรียนรู้พระพุทธศาสนา กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔, หน้า ก.

^๖ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต), การพัฒนาจริยธรรม, (กรุงเทพมหานคร : สหธรรมิก, ๒๕๒๘), หน้า ๑๓.

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ว่ามีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนอย่างไร อีกทั้งมีแนวทางในการจัดการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง เพื่อนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในโรงเรียนประถมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร

๑.๒.๒ เพื่อเปรียบเทียบระดับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ, อายุ, ชั้นเรียน

๑.๒.๓ เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะแนวทางการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร

๑.๓ ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตดังนี้

๑.๓.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มุ่งเน้นเพื่อศึกษาการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ใน ๕ ด้านดังนี้

- ๑ ด้านเนื้อหาวิชาของหลักสูตร
- ๒ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน
- ๓ ด้านใช้สื่อการเรียนการสอน
- ๔ ด้านการบรรยากาศและสภาพแวดล้อม
- ๕ ด้านการวัดและประเมินผล

๑.๓.๒ ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษา ๔ – ๖ ในโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน ๖ โรงเรียน มีนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน ๖๑๗ คน

๑.๓.๓ ขอบเขตสถานที่

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดโรงเรียนพื้นที่ในการศึกษาวิจัยโดยมุ่งการศึกษา เฉพาะโรงเรียนระดับประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน ๖ โรงเรียน ตามรายละเอียดที่ปรากฏในตาราง ๑.๑

ตารางที่ ๑.๑ แสดงขอบเขตด้านสถานที่

ชื่อโรงเรียน	สถานที่
โรงเรียนวัดใหญ่ศรีสุพรรณ	แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
โรงเรียนวัดราชคฤห์	แขวงบางยี่เรือ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
โรงเรียนวัดกัณโฑธาราม	แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
โรงเรียนวัดประดิษฐาราม	แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
โรงเรียนวัดโพธิ์นิมิต	แขวงบางยี่เรือ เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร
โรงเรียนวัดใหม่ยายน้อย	แขวงตลาดพลู เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร

๑.๓.๔ ขอบเขตระยะเวลา

เริ่มดำเนินการวิจัยตั้งแต่เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงเดือน ตุลาคม ๒๕๕๕ รวมเป็นระยะเวลา ๖ เดือน

๑.๔ ปัญหาที่ต้องการทราบ

๑.๔.๑ ทศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอน วิชาพระพุทธศาสนา โรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร

๑.๔.๒ การเปรียบเทียบระดับข้อมูลในทศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ, อายุ, ชั้นเรียน แตกต่างกันอย่างไรร

๑.๔.๓ ข้อเสนอแนะแนวทางการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาในโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร มีอะไรบ้าง

๑.๕ สมมติฐานการวิจัย

๑.๕.๑ นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

๑.๕.๒ นักเรียนที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนา โรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

๑.๕.๓ นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

๑.๖ นิยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

๑.๖.๑ **ทัศนคติ** หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้ และประสบการณ์ ทั้งโดยตรงและทางอ้อม แล้วแสดงสภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบต่อบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่งในสองลักษณะกล่าวคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบ

๑.๖.๒ **วิชาพระพุทธศาสนา** หมายถึง วิชาที่ว่าด้วยการเข้าใจประวัติ ความสำคัญ หลักธรรมของพระพุทธศาสนา หรือศาสนาที่ตนนับถือ และสามารถนำหลักธรรมของศาสนามาเป็นหลักปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน ประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรม และศาสนพิธีของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือ ค่านิยมที่งาม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาตน บำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม สิ่งแวดล้อม เพื่อการอยู่ร่วมกันได้อย่างมีสันติสุข

๑.๖.๓ **ด้านเนื้อหาของหลักสูตร** หมายถึง เนื้อหาที่เป็นรายวิชาที่จัดหรือกำหนดขึ้นให้ผู้รับการศึกษาได้เรียนจนสำเร็จการศึกษา และยังหมายถึงมวลประสบการณ์ที่ทางโรงเรียนจัดและกำหนดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมาย แนวทาง วิธีการและเนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนอกจากนี้หลักสูตรยังเป็นโครงการเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ

๑.๖.๔ **ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน** หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นนอกเหนือจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลักสูตรกำหนดเนื้อหาไว้เพื่อส่งเสริมประสบการณ์ชีวิตสนองความสนใจ ความสามารถและความถนัดของนักเรียน โดยนักเรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการเองโดยสมัครใจ

๑.๖.๕ ด้านสื่อการเรียนการสอน หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการที่ใช้เป็นสื่อกลางให้ผู้สอนสามารถส่งหรือถ่ายทอดไปยังผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นสิ่งสำคัญในการที่จะสื่อความหมายไปยังผู้เรียน ผู้เรียนจะมีความเข้าใจลึกซึ้งและถาวร

๑.๖.๖ ด้านบรรยากาศและสภาพแวดล้อมการเรียนการสอน หมายถึง การจัดสถานที่ และสภาพแวดล้อมของห้องเรียน ต้องเสริมสร้างความรู้ทุกด้าน มีอุปกรณ์ในการทำกิจกรรม หรือหนังสืออ่านประกอบที่น่าสนใจ ที่สอดแทรกคุณธรรมไว้ตามมุมห้อง เพื่อนักเรียนจะได้ค้นคว้าทำกิจกรรมได้ และควรจัดให้มีสภาพแวดล้อมที่ดี บรรยากาศให้นักเรียนสบาย น่ารัก ไม่อึดอัด ร่มรื่น สดชื่น ให้เหมาะแก่การจัดการเรียนการสอน

๑.๖.๗ ด้านการวัดผลและประเมินผล หมายถึง การวัดผลในวิชาพระพุทธศาสนา เป็นการทดสอบว่านักเรียนมีความเจริญงอกงามในด้านความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา มีเจตคติที่ดีต่อพระพุทธศาสนา ต่อธรรมะที่เรียนมาหรือไม่ มีความประพฤติดี ขึ้นหรือไม่ รู้จักใช้ความคิดพิจารณาสิ่งที่ดี สิ่งชั่ว การกระทำและงดเว้นการกระทำได้ดีเพียงใด สามารถนำหลักธรรมไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันของตนหรือไม่

๑.๗ ประโยชน์ที่ได้รับ

๑.๗.๑ ได้ทราบถึงทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร

๑.๗.๒ ได้มีการเปรียบเทียบระดับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตาม เพศ, อายุ, ชั้นเรียน

๑.๗.๓ ทราบถึงข้อเสนอแนะแนวทางการเรียนการสอนวิชาพระพุทธศาสนาโรงเรียนประถมศึกษา เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร